

အားလုံးအသင့်ပြင်

ငွေကြေးပြဿနာပေါ်ပြီး ဘဏ်တွေပြိုတာကနေ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးတွေအီထိုင်းလာကာ ထုတ်လုပ်ရေးတွေ ကျဆင်းလာတယ်။ စီးပွားရေးကျဆင်းလာတယ်လို့ ပြောနေကြပါတယ်။ စီးပွားရေးအကြပ်အတည်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာပြီး စီးပွားရေး ကပ်ဆိုက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေလို့ဆိုနေကြပါတယ်။

ဒီလိုဖြစ်လာရင် လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးစတဲ့ လူ့ကိစ္စနယ်ပယ်အသီးသီးမှာလည်း မတည်မငြိမ်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နယ်ပယ်အားလုံးက ကျဆင်းမှု၊ ကမောက္ခမဖြစ်မှုတွေဟာ ဆုံချက်တစ်ခုကို ရောက်ရင်ပေါက်ကွဲတတ်ပါတယ်။ ဝန်းဒိုင်းကျပြီး ပြောင်းလဲဖြစ် ပေါ်တတ်ပါတယ်။ အခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စီးပွားရေးအကျပ်အတည်းဟာ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့နိုင်ငံတွေရဲ့ ထိပ်သီးနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံက စဖြစ်တာပါ။ ၂၁ ရာစုရဲ့ ပဌမ ဆယ်စုနှစ်အကုန်ပိုင်းမှာဖြစ်တာပါ။ ၂၁ ရာစု အရင်းရှင်စနစ် အကြပ်အတည်း အစကာလလို့ ပြောရင်ရပါတယ်။ ၂၀ ရာစုနှစ် အလယ်ပိုင်းက စပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ ရှေ့ဆောင်ကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ ၂၀ ရာစုအစပိုင်းမှာ ရှုရှု အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေး အောင်မြင်ပြီးတဲ့နောက် ကမ္ဘာမှာ အရင်းရှင်စနစ်အပြင် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဟာ တည်ရှိလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ့လောက ကြီးတစ်ခုလုံးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနေတာ အရင်းရှင်စနစ် ဖြစ်နေဆဲပဲ ဖြစ်တယ်။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဟာ အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့ အခန်းကို မရောက်သေးပါ။ အမေရိကန် နယ်ချဲ့နိုင်ငံဟာ အရင်းရှင်စနစ်ရဲ့ ရှေ့ဆောင်နိုင်ငံဖြစ်တော့ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ တစ်ခုဖြစ်ရင် တကမ္ဘာလုံးကို ဂယက်ရိုက်ခတ်ပါတယ်။

သိပ္ပံနည်းပညာတွေပေါက်ကွဲထွက်လာပြီး ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းဖြစ်လာတော့လဲ အရင်းရှင်စနစ်ရဲ့ဂလိုဘယ် လိုက်ဇေးရှင်းပဲ ဖြစ်လာတယ်။ တနည်းပြောရရင် အမေရိကန် ဝိုက်ကျစီးမိုးရေးရဲ့ ဂလိုဘယ် လိုက်ဇေးရှင်းပဲ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့်အရင်းရှင်စနစ် လွှမ်းမိုးနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ အရင်းရှင်နိုင်ငံတွေမှာ ချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံတွေနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ နိုင်ငံတွေဆိုပြီးကွဲသွားပါတယ်။ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ ကွာဟမှုကြီးတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတွေဟာ ဆင်းရဲ ဓွဲတော့ နိုင်ငံကနေ ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံကို ထူထောင်ရတာကြောင့် စီးပွားရေး အဆင့်ဘယ်လောက်မှ မတက်လာသေးပါဘူး။ အဲ့ဒီအပြင် ပီပြင်တဲ့ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးကို မထူထောင်နိုင်သေးဘဲ အရင်းရှင် အစိပ်အပိုင်းတွေကို ခွင့်ပြုထားရသေးတဲ့ ကာလဖြစ်တော့ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးပျက်မှုဒဏ်ကို သူတို့လည်း အနည်းနဲ့အများတော့ ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ အခုဖြစ်နေတဲ့ အရင်းရှင်စီးပွားရေးကျဆင်းမှု အကြပ်အတည်းဟာ အရင်းရှင် ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ကာလကြီးမှာဖြစ်တာကြောင့် သမိုင်းမှာပေါ်ခဲ့တဲ့ အရင်းရှင်စနစ် အကြပ်အတည်းတွေနဲ့မတူဘဲ ပိုအန္တရာယ်ကြီးပါတယ်။ စစ်အေးလွန်ကာလ ကုန်ဆုံးချိန် ကမ္ဘာ့စည်း စနစ်ဟောင်းကလည်း တည်ငြိမ်မှုကိုမပေးနိုင်၊ စည်းစနစ်သစ်ကလည်း မပေါ်ပေါက်သေးတဲ့ ကာလဖြစ်တာ ကြောင့်ရယ်။ တကမ္ဘာလုံးပျက်သုဉ်းနိုင်တဲ့ လက်နက်တွေကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့နိုင်ငံတွေကလည်း ရှိနေပြန်တယ်ဆိုတော့ အန္တရာယ်က မတွေးပုံစရာပါပဲ။

၁၉၃၀ ကဖြစ်ပေါ်တဲ့ အရင်းရှင်စနစ် စီးပွားရေးကပ်နဲ့ မတူဘူးလို့ ပြောနေကြပါတယ်။ ၁၉၃၀ ခုနှစ်တွေတုန်းက ကမ္ဘာ့အရင်းရှင်စနစ်ကို ဦးဆောင် ဦးရွက်ပြုနေတဲ့ နိုင်ငံတွေက အနောက်ဥရောပ နယ်ချဲ့နိုင်ငံတွေပါ။ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ အီတလီ စတဲ့နိုင်ငံတွေဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ သူ့စာသာသူ သီးခြားအားမွေးနေတဲ့နိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းလည်းမဟုတ်သေးပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်ဝါးကြီးအုပ်အရင်းရှင်စနစ်ကနယ်ချဲ့စနစ် အဖြစ်နဲ့ ကမ္ဘာပတ်နေ ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဥရောပနယ်ချဲ့နိုင်ငံတွေမှာ စီးပွားရေး အကြပ်အတည်း ပေါ်လာတော့ အမေရိကန်တို့ ဂျပန်တို့မှာလည်း အနှေးနှေး အမြန်တော့ ဂယက်ရိုက်ပါတယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက အရင်းရှင်စနစ်အောက်မှာ အရင်းရှင် စနစ်အကြပ်အတည်းကို အရင်းရှင်နည်းနဲ့ ကြိုးစားဖြေရှင်း ကြပါတယ်။ ကြိုးစားကုစား ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတခြား နည်းလမ်းတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းလို့ မရတဲ့ အဆုံးမှာ စစ်ပွဲဆိုတာနဲ့ ဖြေရှင်းလိုက် ကြပါတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာတာပါပဲ။ အဲ့ဒီတုန်းက ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံဟာ ဆိုဗီယက်တနိုင်ငံထဲပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံဟာ လီနင်ရဲ့ စီးပွားရေး ပေါ်လစီသစ်အရ နိုင်ငံကို စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်စွာထူထောင်နိုင်ပြီး တည်ငြိမ် တိုးတက်လာပါတယ်။ ၁၉၃၀ ခုနှစ်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို အပီအပြင် ထူထောင်နိုင်တာကြောင့် အရင်းရှင်ကမ္ဘာမှာ စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်ပေမဲ့ ဆိုဗီယက်မှာ စီးပွားရေးတည်ငြိမ်ပြီး မှန်မှန်ပဲ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေပါတယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက အရင်းရှင် စနစ်အကျပ်အတည်းနဲ့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ရဲ့ အားသာချက်ကို ဒီလိုပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကနေ ၂၁ ရာစုအစပိုင်း အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ ဂလိုဘယ် လိုက်ဇေးရှင်း အခြေအနေမှာ ပေါ်ပေါက်တဲ့ စီးပွားရေး အကြပ်အတည်း ကာလမှာ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတွေ ၁၉၃၀ ခုနှစ်ကထက်များပေမဲ့ ဆိုရှယ်လစ် စနစ်ရဲ့အားသာချက်ကို ဘယ်လောက်မှထုတ်ဖော်နိုင်ဦးမယ်မဟုတ်ပါ။

၁၉၃၀ ခုနှစ်မှာပေါ်ပေါက်တဲ့ အရင်းရှင်စီးပွားရေးအကြပ်အတည်းဟာ နောက်ဆုံးမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် (၁၉၃၈-၁၉၄၅)နဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်ကြတဲ့အခါမှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အသွင်အပြင်ဟာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ အရင်းရှင်စနစ်ကြီးကို အနှောင့်အယှက်ပေးပေးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတွေက ခေါင်းဆောင်မှုပေးနေရာက အမေရိကန် အရင်းရှင်နယ်ချဲ့က ဦးဆောင်မှုနေရာကို ရရှိလာပြီး ခေတ်သစ်ကိုလိုနီစနစ်ကို ထူထောင်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ အရှေ့တောင်ပိုင်း တရုတ်နဲ့ အာရှကုန်းမကြီး မြောက်ခြမ်းနဲ့ အလယ်ပိုင်းတရုတ်နဲ့ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကရစ်ဘီယံပင်လယ် ထဲက ကျူးစားနိုင်ငံလည်း ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးကို အရင်းရှင်စနစ်ကပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးမြဲဖြစ်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်စနစ်က အဆုံးအဖြတ်အခန်းကို ရောက်ဖို့လုံးပမ်းဆဲကာလပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးစကားနဲ့ပြောရင်တော့ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်နဲ့ ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေး ခေတ်ကြီးထဲမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီခေတ်ကာလရဲ့ထူးခြားချက်က အရင်းရှင် နယ်ချဲ့စနစ်ကို ခေါင်းဆောင်တာ အမေရိကန်နယ်ချဲ့သမားဖြစ်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ အများအပြားပေါ်ထွက်လာသလို ကိုလိုနီကျွန်းဘဝက ရုန်းထွက်လာနိုင်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့အမျိုးသားနိုင်ငံတွေ အများအပြားပေါ်ထွက်လာတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးနဲ့ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲတွေ ဆက်စပ်ပေါင်းကူးသွားကြတာပါပဲ။ ဗမာပြည်ဟာ အဲ့ဒီ ကမ္ဘာ့အခြေအနေအညီ မိမိ ထူးခြားချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကိုဖြတ်သန်းလိုက်နိုင်တာကြောင့် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အပြီးမှာ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်လာတယ်။ မိမိ အမျိုးသား ဂုဏ်သိက္ခာကို မြှင့်တင်လိုက်နိုင်တယ်။ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို တည်ဆောက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးတဲ့နောက် အမေရိကန်ခေါင်းဆောင်တဲ့ အရင်းရှင်ကမ္ဘာမှာလည်း အရင်းရှင်စနစ်အရ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးတွေ လုပ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီလိုလုပ်တဲ့အခါမှာ ဘဏ္ဍာအရင်းအနှီးလက်ဝါးကြီးအုပ်မှုကို ပြန်လည်ခွင့် ၀ နေရာယူရတာဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အရာရာကို အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားက လက်ဝါးကြီးအုပ်စီးမိသွားပြီး ကျန်တဲ့အရင်းရှင်နိုင်ငံတွေဟာ အမေရိကန်ရဲ့ထိခိုက်ပျက်စီးမှုဒဏ်ကို နေထိုင်လုပ်ကိုင်ရတာဖြစ်သွားပါတယ်။

ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံတွေဟာလည်း ဆိုဗီယက်အမှူးပြုတဲ့ အုပ်စုတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ရပ်တည်လှုပ်ရှားလာပါတယ်။ အဲ့ဒီလို အမေရိကန်နယ်ချဲ့ ခေါင်းဆောင်တဲ့ အရင်းရှင်ကမ္ဘာနဲ့ ဆိုဗီယက်အမှူးပြုတဲ့ကမ္ဘာဆိုပြီး ပေါ်လာပါတယ်။ အဲ့ဒီအုပ်စု နှစ်ခုရဲ့ ပဋိပက္ခဟာ ကမ္ဘာမှာ စစ်အေးဆိုတဲ့ ကာလကြီးကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ ပါတယ်။ လွတ်လပ်ခါစနိုင်ငံတွေကလည်း ဘက်မလိုက်ကြား နေရေးအုပ်စုကိုထူထောင်လိုက်ကြပြီးစနစ်ချင်းမတူတဲ့နိုင်ငံတွေအချင်းချင်း ငြိမ်းချမ်းစွာယှဉ်တွဲနေထိုင်ရေးမူ ၅ ချက်ကို အဆိုပြုချမှတ်ကြပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးကလည်း နောင်မှာ ဒီမူ ၅ ချက်ကို ကျင့်သုံးလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန် ခေါင်းဆောင်တဲ့ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့အုပ်စုကခေတ်သစ်ကိုလိုနီစနစ်ကို ကျင့်သုံးတာကြောင့် ကမ္ဘာစစ်ကြီး ထ မဖြစ် ပေမဲ့ ဒေသစစ်ပွဲတွေ၊ အာဏာသိမ်းပွဲတွေ၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှုတွေ ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့မှာဖြစ်လာပါတယ်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွေရောက်တဲ့အခါမှာ ဆိုရှယ်လစ်အုပ်စုထဲမှာ သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ အရင်းခံကတော့ မှာကပ်ပါဒမူတွေကိုဆုပ်ကိုင်ရေးနဲ့ မှာကပ်ပါဒမူတွေကိုစွန့်လွှတ်ရေးဖြစ်တယ်။ မှာကပ်ပါဒမူတွေ စွန့်လွှတ် တာကို ခေတ်သစ်ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေးပါဒလို့ခေါ်ပါတယ်။

ခရုရှေ့အမှူးပြုတဲ့ ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ ပေါ်ပေါက်တာဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီပါဒအရ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး အရင်းရှင်ပါဒကို ပြန်လည်ကျင့်သုံးတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်အုပ်စုမှာ ဆိုဗီယက်လိုင်းနဲ့ တရုတ်လိုင်း ဆိုပြီး ကွဲသွားပါတယ်။ အဲ့ဒီကနေ ၁၉၇၀ ခုနှစ် အစပိုင်းကိုရောက်တော့ဆိုရှယ်လစ်ဂိုဏ်းဆိုတာ မရှိတော့ပါ။ အမေရိကန် ခေါင်းဆောင်တဲ့ နယ်ချဲ့အုပ်စုနဲ့ ဆိုဗီယက် ခေါင်းဆောင်တဲ့ ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရေးအုပ်စုတို့ ထိပ်တိုက်တိုးတဲ့ စစ်အေးကာလ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ကမ္ဘာမှာ အမေရိကန်ခေါင်းဆောင်တဲ့ အရင်းရှင်အုပ်စုကဝင်စွက်တ ဒေသမတည်မငြိမ်မှုတွေနဲ့ ဒေသစစ်ပွဲတွေ ဖြစ်သလို ဆိုဗီယက် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေးအုပ်စုကဝင်စွက်တဲ့ဒေသမတည်မငြိမ်မှုနဲ့ ဒေသစစ်ပွဲတွေ ဖြစ်လေ့ရှိ လာပါတယ်။

၁၉၈၀ ခုနှစ် အကုန်ပိုင်းရောက်တဲ့အခါမှာ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုနဲ့ ဆိုဗီယက်အုပ်စုပြိုကွဲသွားပါတယ်။ စစ်အေးကာလ ပြီးဆုံးသွားတယ်လို့ပြောပါတယ်။ အမေရိကန်နယ်ချဲ့သမားဟာ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့နိုင်ငံဟောင်းတွေအပေါ် ဩဇာညောင်းသလို ဆိုဗီယက် ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရေးအုပ်စုဝင်အားလုံးအပေါ်လည်း ဩဇာလွှမ်းလာနိုင်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အမေရိကန်နဲ့ ဆိုဗီယက်ထိပ်တိုက်ဖြစ်မှုဟာ မရှိတော့ပါ။ ဥရောပ၊ အာရှ မြေပုံမှာ အပြောင်းအလဲတွေ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။ အဲ့ဒီကာလမှာတက်လာတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတတိုင်းဟာ အမေရိကန်ရာစုစနစ်၊ အမေရိကန် ခေါင်းဆောင်မှု ဆိုတာကို ပြောဆိုတဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာပါတယ်။

စစ်အေးလွန်ကာလတလျှောက်မှာ အမေရိကန်နယ်ချဲ့သမားထင်တိုင်းကြိုတဲ့ကာလလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ သိပ္ပံနည်း ပညာ ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဖြစ်လာပြီး အမေရိကန်အရင်းရှင်စနစ်ရဲ့ ဂလိုဘယ်လိုက်ရေးရှင်းကာလ ဖြစ်လာလို့ပါပဲ။ ဒီကာလ အတွင်း ကမ္ဘာ့ဘယ်ထောင့်ကြားက ဘယ်ပြဿနာမဆိုအမေရိကန်မပါတာမရှိပါ။ ဒေသစစ်ပွဲဆိုလည်း အမေရိကန်ပါတာပဲ။

ဒီမိုကရေစီနဲ့ လူ့အခွင့်အရေးအကြောင်းပြပြီး ဘယ်ပြည်တွင်းရေးမဆို ဘယ်ဒေသကိုမဆို တနည်း မဟုတ်တနည်း တိုက်ရိုက် သို့မဟုတ် သွယ်ဝိုက်နည်းနဲ့ အမေရိကန်ပါဝင်ပတ်သက်ရတာချည်းပဲဖြစ်တယ်။

ငွေရေး ကြေးရေး ဘဏ္ဍာရေး ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး၊ထုတ်လုပ်ရေး၊ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးစတဲ့ နယ်ပယ်အားလုံးကို အမေရိကန်လက်ဝါးကြီးအုပ်အရင်းရှင်ကြီးတွေကပဲ လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားနိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကန်ဟာစီးပွားရေးအင်အားအကြီးဆုံးပါ။ စစ်ရေးမှာလည်းအင်အားအကြီးဆုံးပါ။ ဒါကြောင့်အမေရိကန်မှာ ပေါ်ပေါက်တဲ့ စီးပွားရေးအကြပ်အတည်းဟာ ဘယ်ခေတ်ကာလတွေနဲ့မှမတူတဲ့ အန္တရာယ်ကြီးကို ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတွေဆီ သယ်ဆောင်လာပါလိမ့်မယ်။

အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်ဟာဘယ်လောက်ပဲအသွင်တွေပြောင်းပြောင်းဘယ်လောက်ပဲဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပါတယ်ဆိုဆိုသူ့ ရဲ့ကျဆုံးရမယ့် အရင်းခံအကြောင်းအချက်တွေဟာ သူ့ရဲ့သန္ဓေပါအကြောင်းအချက်တွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရပါ။ ရာစုနှစ် ၂ ရှု ကျော်လောက် ရှင်သန် တည်တံ့လာတဲ့ အရင်းရှင်စနစ်ဟာ အခုအချိန်မှာ မီးစာကုန် ဆီဆန်း ဘဝကိုရောက်လာနေပြီ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို လီနင်က အစောကြီးကတည်းက တွေ့မြင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လီနင်က နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ သေပန်းပွင့်နေတဲ့ အရင်းရှင်စနစ်လို့ပြောခဲ့တာပဲ။ ဆိုရှယ်လစ်ဂိုဏ်းပြိုကွဲသွားတာတို့ သိပ္ပံနည်းပညာ ပေါက်ကွဲလာတာတို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေဟာ အမေရိကန်နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်ပေါ်စေလိုက်တာအမှန်ပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း တချို့က အရင်းရှင်စနစ်သာတည်ရှိလိမ့်မယ်၊ အရင်းရှင်စနစ်အတွင်းမှာပဲ အပြောင်းအလဲ တွေဖြစ်ပြီး အရင်းရှင်စနစ်ပဲ ဆက်လက်ရှင်သန်တည်ရှိလိမ့်မယ်လို့ မြင်ကြတာပဲ။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဆိုတာ လက်တွေ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ စနစ်လို့တောင် တချို့ကပြောနေကြပါတယ်။ တကယ်ကအရင်းရှင်စနစ်ဟာ သွေးစုပ်မှု ကပ်ပါးစနစ်ကို အခြေခံရတယ်။ အစွန်းထွက်တန်ဖိုးနဲ့ လှီးယူရတဲ့စနစ်ဖြစ်တယ်။ ဘဏ္ဍာ အရင်းအနှီးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ရတဲ့စနစ်ဖြစ်တယ်။ ဘဏ္ဍာ အရင်းအနှီးကို အကြွေးစနစ်နဲ့လည်ပတ်ရတာဖြစ်တယ်။ စတော့ရှယ်ယာ ငွေချေး စာချုပ်၊ ချေးငွေဆိုတာတွေဟာ အကြွေးစနစ်တွေပဲ။ ငွေကြေးဈေးကွက်ဆိုတာကတော့ လောင်းကစားပိုင်းကြီးပါ။ ဈေးကွက်လွှတ်ထားတယ်ဆိုပြီး ဈေးကွက် စီးပွားရေးလို့ပြောကာထုတ်လုပ်ရေးကိုစည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ထုတ်လုပ်တယ်။ အရင်းရှင်စနစ်ဟာအဲဒါတွေကို မလွဲမသွေလုပ်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေမလုပ်ရင်အရင်းရှင်စနစ်မဟုတ်တော့ပါ။ အဲဒါတွေလုပ်ရတာကြောင့်လည်း အရင်းရှင်စနစ်မှာ မလွဲမသွေ အကြပ်အတည်းပေါ်ရပါတယ်။ အခုအမေရိကန် ဘဏ် တွေပြီတာ အကြွေးစနစ်နဲ့လည်ပတ်ထားတာကြောင့်ပဲ။ ဘဏ်တွေမှာ ငွေမရှိဘူး။ အခွဲပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ တန္တယ်ငင်တစင်ပါဆိုသလို ဆက်စပ်တဲ့ အရင်းရှင်စီးပွားရေးအစိတ်အပိုင်းအားလုံး ထိခိုက်တော့တာပဲ။ လောလောဆယ် အလုပ်လက်မဲ့ဦးရေတိုးပွားလာတယ်။ အငတ်ဘေးနီးကပ်လာတဲ့ ဒေသတွေများလာ တယ်။ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ လူမှုရေး နယ်ပယ်အားလုံးမှာမတည်မငြိမ်မှုတွေတိုးပွားလာတယ်။ ဒါတွေအားလုံးမှာမတည်ငြိမ်မှု တွေတိုးပွားလာတယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ အရင်းရှင်စနစ်ထဲက အရင်းရှင်စနစ်ကို သေတွင်းပို့မဲ့ အရင်းရှင်စနစ်ရဲ့ သန္ဓေပါ အကြောင်းအချက်တွေပဲ။ အရင်းရှင်စနစ်မှာ အကြပ်အတည်းတွေ့လာရင် ထွက်ပေါက်အဖြစ်နှစ်နည်းနဲ့ပဲ ဖြေရှင်းတာ တွေ့ရပါတယ်။ တနည်းက ဝယ်လိုအားမြှင့်တင်တဲ့နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းပါတယ်။ အဲဒီနည်းဟာ စားသုံးသူတွေကို သုံးစွဲစရာ ငွေကြေးရှိလာအောင် အလုပ်အကိုင် ဖန်တီးပေးတာလုပ်တယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ ဝယ်လိုအားတက်လာတာနဲ့အမျှ အရင်းအနှီး လည်ပတ်မှု တွေပုံမှန်ဖြစ်လာပြီး သွေးစုပ်မှုကိုလည်း မှန်တန်ဖိုးဖြစ်အောင် ထိန်းလိုက်ခြင်းဖြင့် လက်ဝါးကြီးအုပ်မှု နယ်ပယ်နဲ့ အတိုင်းအတာကို ထပ်မံတိုးချဲ့ ကြီးထွားစေလိုက်ကာ ဈေးကွက်ကိုလည်း တိုးချဲ့စေလိုက်တဲ့နည်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ လည်ပတ်နေတဲ့ အရင်းရှင်စနစ် ယန္တရားကြီး တနေရာမှာပိတ်ဆို့သွားတဲ့အခါ အဲဒီပိတ်ဆို့နေတာကို ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်း အားဖြင့် ယန္တရားကို ပုံမှန် ပြန်လည်ပတ်အောင်လုပ်တဲ့သဘောဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တနေရာမဟုတ်တနေရာမှာ ပြန်ပိတ်ဆို့တတ်ပြီး မရင်းရှင်စနစ် ဟာလည်း တချိန်မဟုတ်တချိန်မှာ ပြန်ပြီးအကြပ်အတည်းနဲ့ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။

အဲဒီလို ဝယ်အားမြှင့်တင်တဲ့နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းလို့မရရင် စစ်ထုတ်တဲ့နည်းကိုသုံးတာပဲ။ စစ်ထုတ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းတာကတော့ စစ်ရှုံးသွားသူတွေ ဆီမှာရှိတဲ့ အရင်းရှင်ယန္တရားအဟောင်းနေရာမှာ အရင်းရှင်ယန္တရားအသစ်နဲ့ အစားထိုးပစ်တာလုပ်တာပဲ။ ဒီနည်းနဲ့ စစ်နိုင်သူတွေက သူတို့ရဲ့လက်ဝါးကြီးအုပ်အရင်းအနှီးကို တိုးချဲ့နိုင်ပြီး၊ စစ်ရှုံးသူတွေက အကန့်အသတ်နဲ့ လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းအနှီးကို ထိန်းသိမ်းခွင့် ရသွားစေတဲ့ နည်းတွေပဲဖြစ်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ အရင်းရှင်စနစ် ကို အသက်ဆက်ကြတယ်။

၁၉၃၀ ခုနှစ် အမေရိကန်စီးပွားရေးအကြပ်အတည်းကို ဖြေရှင်းပုံနဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး အမေရိကန်ရဲ့ မာရှယ်စီမံကိန်းကို လေ့လာရင်ဒီကိစ္စတွေ အတော်ထင်သာမြင်သာဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၂၉ခုမှာ အမေရိကန်မှာ စီးပွားရေး ကပ်ဆို့ကတော့ ဝယ်လိုအားမြှင့်တင်တဲ့နည်းနဲ့ အမေရိကန်ဟာသူ့စီးပွားရေး အကြပ်အတည်းကို သူ့ကျော်နင်းပါတယ်။ စစ်လက်နက် ပစ္စည်းစက်ရုံတွေထောင်ပြီး အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာတွေဖြေရှင်းတယ်။ ဥရောပကိုစစ်လက်နက် ရောင်းချတဲ့ ဈေးကွက်အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်တယ်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာတော့ အမေရိကန်ဟာ လက်နက်ရောင်းချသူ ငွေချေးစားသူ

ဖြစ်လာတယ်။ ဂျပန်က အမေရိကန်ကိုဝင်တိုက်လို့ အမေရိကန်စစ်ထဲ ဝင်လာပေမဲ့ အမေရိကန်ဟာ စစ်တလင်း မဖြစ်တာကြောင့် ထုတ်လုပ်ရေးတွေ (လယ်ယာ၊ စက်မှုအားလုံး) ပုံမှန်လုပ်နိုင်တယ်။ ပို့ကုန်တွေ ပိုလျှံတာ ခေတ္တဖြစ်တယ်။ ဥရောပ စစ်မြေပြင်မှာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြတုန်း ဝယ်လိုအားကျသွားလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အပြီး မှာမာရှယ်စီမံကိန်းအရဥရောပနိုင်ငံတွေကိုအကူအညီအထောက်အပံ့ပေးတဲ့နည်းနဲ့ဝယ်လိုအားမြှင့်တင်လိုက်တဲ့အခါမှာ ပိုလျှံနေတဲ့ ပို့ကုန်ပြဿနာဟာ နေ့ချင်းညချင်းဖြေရှင်းပြီးရုံမက ထုတ်လုပ်ရေးတွေ အများကြီးတိုးချဲ့နိုင်လာ တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ အရင်းရှင်စနစ်နိုင်ငံတွေဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီတို့လက်ပမ်းကျသွားချိန်မှာ အမေရိကန်အရင်းရှင်စနစ်က လက်ခံမောင်း ထ ခတ်တော့တာပဲ။

တဘက်မှာ အရင်းရှင်စနစ်အကြပ်အတည်းတွေလေလေ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတွေ အဖိနှိပ်ခံအမျိုးသားတွေဟာ နီးကြားမှုရှိပြီး စည်းလုံးမှုရှိကြရင်တော်လှန်ရေးတွေ ပေါက်ကွဲဖို့အလားအလာရှိလေပါပဲ။ ပထမကမ္ဘာစစ် (၁၉၁၄-၁၉၁၈)ဖြစ် တော့ ရုရှမှာ ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးအောင်မြင်သွားတယ်။

အဖိနှိပ်ခံ အမျိုးသားပြည်သူတွေ နီးကြားလာတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တော့ အရှေ့ဥရောပတစ်ခုလုံး အာရှ အလယ်ပိုင်းနဲ့ အရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံး ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ကာရစ်ဘီယံပင်လယ်က ကျူးစားနိုင်ငံလည်း ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံဖြစ်လာတယ်။ ကိုလိုနီနိုင်ငံအများအပြား လွတ်လပ်ရေး ရလာတယ်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးစိတ်ဓာတ်တကမ္ဘာလုံးမှာမြင့်မားလာတယ်။ ကွန်မြူနစ်လှုပ်ရှားအရှိန်အဟုန်မြင့်တက်လာခဲ့ပါတယ်။

စစ်ရေးကာလမှာ ဆိုရှယ်လစ်လှုပ်ရှားမှုအတွင်းမှာ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေးပါအပေါ်ပေါက်လာပြီး ဆိုဗီယက်အမျိုးပြုတဲ့ အုပ်စုတစ်ခုလုံး အဲဒီ ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရေးပါဒါ ဒါမှမဟုတ် အရင်းရှင်လမ်းကြောင်း ပြန်လိုက်ခဲ့တာကြောင့် ဆိုရှယ်လစ် လှုပ်ရှားမှုဟာ အကြီးအကျယ် အားနည်း ယုတ်လျော့ သွားခဲ့ရတယ်။ တော်လှန်ရေးတွေလည်း ကသောင်းကနင်းဖြစ် လာပီး တော်လှန်ရေးတွေ ပေါက်ကွဲ အောင်ပွဲခံတာ မရှိတော့ပါ။ စစ်အေးကာလ ကုန်ဆုံးတော့ ဆိုဗီယက်အုပ်စုလည်းပြိုကွဲပြီး အမေရိကန်နယ်ချဲ့သမားလည်းကမ္ဘာမှာတစ်ဦးတည်းသောဗိုလ်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကိုအရင်းရှင်စနစ်အောင်ပွဲခံပြီး ဆိုရှယ်လစ်စနစ် နောက်ဆုတ်ရတယ်လို့ ပြောကြတာဖြစ်ပါတယ်။

အခုအချိန်အခါမှာ ဆိုရှယ်လစ်အင်အားစုတွေဘက်က လုံလောက်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေ ရှိမယ်ဆိုရင် အမေရိကန် နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းကာလမှာ ပေါ်ပေါက်တဲ့ အကြပ်အတည်းဟာ တမ္ဘာလုံးတော်လှန်ရေးတွေ ပေါက်ကွဲဖို့ အလားအလာအရှိဆုံး အချိန်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုရှယ်လစ် အင်အားစုတွေ တော်လှန်တဲ့ ကမ္ဘာ့ပြည် သူတွေ ကိုလိုနီစနစ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ မျိုးချစ်တွေဘက်က လုံးဝ ပြင်ဆင်မှု မရှိတော့ မဟုတ်ပါ။

သူ့နည်းနဲ့သူ၊ သူ့အတိုင်း အတာနဲ့သူ၊ သူ့ကဏ္ဍနဲ့သူတော့ လုံးပမ်းနေကြတာပါပဲ။ ကနေ့ အမေရိကန်ကစလိုက်တဲ့ အရင်းရှင်စနစ် အကြပ်အတည်းကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းကြသလဲ အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး လှုပ်ရှားမှုတွေကလည်း ပုံစံအသစ်တွေနဲ့ ပေါ်ထွက်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ၂၁ ရာစုရဲ့ တော်လှန်ရေးပုံစံသစ်တွေကို မြင်တွေ့ရဖို့အလားအလာ ရှိနေပါတယ်။ နိပေါ နိုင်ငံကတော့ ဈေးဦးပေါက်သွားပြီ။

ဗမာပြည်ဟာ စစ်ဗျူရိုကရက် အရင်းရှင်စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေတွေနဲ့ အရင်းရှင်စနစ်နိုင်ငံ တနိုင်ငံပါ။ အရင်းရှင်စီးပွားရေး အကြပ်အတည်း ဒဏ်ကို မလွဲမသွေခံရပါလိမ့်မယ်။ ချမ်းသာတဲ့နိုင်ငံတွေမှာ ဆုံးရှုံးစရာများပီး ဆင်းရဲတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာ ဆုံးရှုံးစရာမရှိလို့ ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက်လည်းဆင်းရဲတဲ့နိုင်ငံတွေကတော့ မဆုံးရှုံးပါဘူးလို့ပြောချင် ရင်တော့ပြောလို့ ရပါတယ်။ ကနေ့ ဗမာပြည်မှာ ဖြစ်နေတာက ဆင်းရဲတဲ့ ဗမာပြည်ဟာ ခရုဆံ ကျွတ်ကိန်း ဆိုက်နေပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးကတည်းက အမျိုးသားစည်းလုံးမှုပြိုကွဲပြီး ပြည်တွင်းစစ် တောက်လျှောက်ဖြစ်လာတဲ့ တိုင်းပြည်ဟာ ၂၁ ရာစုကမ္ဘာ့ အရင်းရှင်စနစ် စီးပွားရေးကပ်ကြီးကို ဘယ်လိုကျော်နင်းမလဲ။ တိုင်းပြည်မှာ ဘာမလျှင်မှမရှိ တော့ဘူး။ အကုန်လုံးဟာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေပြီ။

တကယ်တော့ ကျဆုံးနိုင်ငံဖြစ်နေပြီ။ တိုင်းပြည်တပြည် မှာရှိအပ်တဲ့ မလှိုင်တွေ ဗမာပြည်မှာပြိုလဲကုန်ပြီ။ ဗမာပြည်ကို တကယ် ကယ်တင်နိုင်မှာက စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို ဖြုတ်ချပစ်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ စစ်အုပ်စုကိုဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ကနေ့စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ဒီမိုကရေစီရေးလှုပ်ရှားနေတာတွေဟာ အားရစရာကောင်းပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုတွေကိုမကြုံဖူး၊ မကြားဖူးတဲ့ ထောင်ဒဏ်တွေချ ဖမ်းဆီးနှိပ်စက် ညှဉ်းပမ်းသတ်ဖြတ်နေတဲ့ကြားက ရဲရဲရံ့ရံ့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ လှုပ်ရှားတိုက်ပွဲဝင်နေကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့အောင်မြင်သေးပါ။ နည်းနာသစ်တွေရာ ကြံကြပြီးဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ရပါဦးမယ်။ လွတ်လပ်စွာ အသင်းအပင်းဖွဲ့စည်းခွင့်မရှိတာကြောင့် လျှို့ဝှက်ပြီးကျစ်လစ်တဲ့ အစုအဖွဲ့လေးတွေဖွဲ့ကြပြီး အချိန်ကောင်း အခါကောင်းကို စောင့်ရင်း အသင့်ပြင်ထားသင့်ကြပါတယ်။ အင်အားစုတိုင်းဟာ ကိုယ်ပိုင်နိုင်ရာ နယ်ပယ်တွေမှာ ကိုယ်သန်ရာတိုက်ပွဲ

သဏ္ဍာန်တွေအတွက် အသင့်ပြင်သင့်ပါတယ် နအဖ လက်နက်ကိုင်တပ် အသီးသီးမှာရှိတဲ့ တပ်မှူးတပ်သားတွေဟာလည်း နအဖ ထိပ်သီးတွေနဲ့လမ်းခွဲပြီး ပြည်သူလူထုဘက်ကိုရပ်ဖို့အသင့်ပြင်ရင်း အချိန်စောင့်သင့်ပါတယ်။ နအဖ ထိပ်သီးတွေ ဟာလည်း ဝိုင်းသန်းရွှေ့ရဲ့အတွင်းစည်းထဲနေရတာ ကမ်းနားသစ်ပင်ဘဝပဲ ဆိုတာ လက်တွေ့ပေါင်း များလှပါပြီ။ သူတို့လည်း ဒီဘဝအသိတော့ရှိသင့်ပြီ။

လူထုလူတန်းစား လူ့အလွှာ အသီးသီး အင်အားစု အသီးသီးဟာ မိမိပိုင်နိုင်ရာနယ်ပယ်မှာ မိမိ သန်ရာတိုက်ပွဲ သဏ္ဍာန်တွေအတွက် လျှို့ဝှက်ကျစ်လစ်စွာ စုစည်းကြပြီး အသင့်ပြင်ထားရသလို အစိုးရအမှုထမ်းတွေကလည်း အစိုးရ ယန္တရားထဲက ဘယ်နည်းနဲ့ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်ဆိုတာ အသင့်ပြင်ထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်နက် ကိုင်တပ်တွေလည်း ဒီလိုပဲ။ နအဖ ရဲ့အမိန့်ကိုဘယ်တော့ ဘယ်အချိန်မှာ ဖိဆန်ပြီး လူထုဘက်ရပ်တည်နိုင်မယ်ဆိုတာ အသင့်ပြင်ရမယ်။ တနေရာရာက သဏ္ဍာန်တခုခုနဲ့ စတင်ပေါက်ကွဲတာနဲ့ နေရာအနှံ့က နည်းသဏ္ဍာန်ပေါင်းစုံနဲ့ နအဖ ကို ဦးတည်ဆန့်ကျင်တာဖြစ်ရင် ပါတီစုံဒီမိုကရေစီတံခါးဟာ ပွင့်သွားမှာမလွဲပါ။

၂၀၀၈ အခြေခံဥပဒေ ဖျက်သိမ်းရေးဦးတည်ချက်ထားပြီး လှုပ်ရှားရင်မတူတဲ့နယ်ပယ်၊ မတူတဲ့အင်အားစု၊ မတူတဲ့တိုက်ပွဲသဏ္ဍာန်နဲ့ လှုပ်ရှားရပေမဲ့ ခြေလှမ်းညီညီ ဟန်ချက်ညီညီလှုပ်ရှားတာဖြစ်သွားမှာသေချာပါတယ်။ ၂၀၀၈ အခြေခံဥပဒေဟာ တကယ်တော့ စစ်ဗိုလ်တမတ်သားပါတဲ့ ပါလီမန်မဟုတ်ပါ။ ဘောင်းဘီဝတ်ထားတဲ့ စစ်ဗိုလ်တမတ် သားပါပြီး ဘောင်းဘီချွတ်တဲ့ စစ်ဗိုလ်တွေနဲ့ စစ်အုပ်စုအလိုတော်ရိတွေ ၇၅ % ပါမယ့် ပါလီမန်ဖြစ်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စစ်အုပ်စုရဲ့လူတွေ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်ပါတဲ့ ပါလီမန်ဖြစ်မှာပါ။ တကယ်လူထုကိုယ်စားလှယ် တဦးတလေတောင် မပါနိုင်အောင် လုပ်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီအခြေခံဥပဒေဖျက်ပစ်ဖို့ တိုက်ပွဲကအစချီပြီး စစ်အုပ်စုတခုလုံးဖျက်သိမ်း ပစ်တဲ့ တိုက်ပွဲကို လုပ်ရမှာပါ။ အရင်းရှင်စနစ်ရဲ့ စီးပွားရေးပျက်ကပ်ဟာ ဒီတိုက်ပွဲအတွက် အခွင့်ကောင်းအခါကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အားလုံး အသင့်ပြင် သင့်ပြီ။

မောင်မိုးဦး

၂၅၊ ၁၂၊ ၂၀၀၈